

РОДЖЪР ЗЕЛАЗНИ

ФУРИИТЕ

Превод от английски: Светлана Комогорова, 1998

chitanka.info

Като си помисли човек, природата понякога подхвърля по някой и друг кокал на ония, които е осакатила и отхвърлила — често под формата на някакво умение, обикновено безполезно, или пък проклятието на интелигентността.

Когато Сандор Сандор беше на четири години, той можеше да изреди всичките сто четирийсет и девет обитаеми свята в Галактиката. На пет можеше да посочи основните земни маси на всяка планета и грубо да ги скицира върху празни глобуси. Като стана на седем, знаеше всички провинции, държави, области и градове по главните планетарни маси на всичките сто четирийсет и девет обитаеми свята в Галактиката. Четеше земеграфия, история, земелогия и популярни пътеводители през по-голямата част от времето си; изучаваше карти и гледаше записи на пътешествия. Зад очите му имаше камера (или поне така изглеждаше), защото когато стана на десет години, нямаше град в Галактиката, за който Сандор Сандор да не знае поне нещичко.

Но продължаваше да учи.

Градовете го очароваха. Направи си цяла библиотека от пътеводители и пътни карти. Изучаваше архитектурни стилове, основна промишленост, расови типове, туземни форми на живот, местна флора, забележителности, хотели, ресторани, летища, пристанища и космодруми, модни стилове и украси на тялото, климатични условия, местни изкуства и занаяти, хранителни навици, спорт, религия, обществени институции, обичаи.

Когато на четиринайсетгодишна възраст защити доктората си по земеграфия, устният му изпит бе проведен по сателитна връзка. Защото той се страхуваше да излезе от вкъщи — досега го беше правил само три пъти в живота си и всеки път се беше сблъсквал с нова травма. А беше така, защото във всичките сто четирийсет и девет обитаеми свята на Галактиката нямаше лек за една определена дегенеративна болест на мускулите. Заради тази болест Сандор не можеше да манипулира дори и с най-фините протези повече от няколко минути, без да се измъчи и да страда ужасно; а за да излиза навън, му трябваха три подобни приспособления — два крака и дясната ръка, които да заменят загубените още някъде по родовото трасе, т.е. преди да се роди.

Вместо да изпитва такива мъки или да се тормози от срещите с други хора освен с леля Фей и болногледачката, госпожица Барбара,

той предпочиташе да взема изпитите си по сателита.

Университетът в Брилд на Домбек се намираше от другата страна на малката планета, на която живееше Сандор — иначе професорите щяха да дойдат да го видят, защото изпитваха към него значително уважение. Дисертацията му от осемстотин петдесет и пет страници на тема: „Бележки по теорията за гравитационната матрица, управляваща формирането на подобни земни маси върху неподобни планетни тела“ бе привлякла вниманието на самия земен университет „Интерстел“. Разбира се, Сандор Сандор никога нямаше да види Земята. Мускулите му можеха да понесат гравитацията единствено на малки планети като Домбек.

И така се случи, че интерстеларното правителство, което наблюдаваше всичко, изслуша устния изпит на Сандор и защитата на дисертацията му.

Асистентът Бейнс беше сред малцината приятели на Сандор. Дори се бяха срещали няколко пъти в библиотеката на Сандор, защото Бейнс често се обаждаше, че иска да вземе някои книги, а после пристигаше и прекарваше там целия следобед. След като изпитът приключи, асистентът Бейнс остана още няколко минути на линия, за да си поприказва със Сандор. Точно тогава съвсем случайно спомена един почти безполезен (ще рече, от академична гледна точка) талант на Сандор.

Щом го спомена, ушите на човека от правителството щръкнаха (той беше от Ригел). Много му се щеше да го повишат, затова си спомни една забутана паметка...

Асистентът Бейнс бе споменал, че Сандор Сандор някога бе разгледал поредица от трийсет случайни снимки от цялата цивилизована Галактика и важните данни за същите снимки бяха въведени и в компютъра L-L на Департамента. Във всеки от случаите Сандор бе посочил точната планета, в двайсет и девет от тях — континента, в двайсет и шест — областта или територията; в двайсет и три случая беше посочил точното местонахождение с разлика от сто и трийсетина квадратни километра. L-L бе посочил точно планетата едва в двайсет и седем от случаите.

За компютъра това не беше задача, изпълнена с любов.

И така, стана ясно, че Сандор, да му се не види, познаваше каки-речи всяка улица в Галактиката!

След десет години вече наистина ги познаваше всичките.

Но след три години ригелиеца — отвратен — си подаде оставката и отиде да работи в частния сектор, където плащаха по-добре и по-често се случваше да те повишат. Обаче *неговата* паметка и записът попаднаха в архива...

Бенедик Бенедикт беше роден и израснал във водния свят на Кджум и това му даваше непогрешимата власт да превръща в свой враг всеки, с когото се запознае.

Причината за това е, че докато най-висше удоволствие за някои е писането, други се отдават на лакомия, трети са лениви или пък най-голямото им удоволствие е развратът или това да правят „бррр“, най-върховна радост за Бенедикт беше клюката. Той имаше голяма, ама много голяма уста.

Клюката му беше и мръvkата, и виното, иексът, и религията. Да си стиснеш с него ръката беше груба грешка — често с катастрофални последствия. Защото докато ти стискаше ръката, мачкаше я и се хилеше, изведнъж очите му се овлажняваха и по тълстите му бузи започваха да се стичат сълзи.

В такива случаи той далеч не беше тъжен. Къде ти! Това беше соматична конверсия на паранормалната му реакция. Той виждаше миналото ти.

На това отгоре и подбираше: виждаше само онova, което му трябва. А на него му трябваха скандали, омраза и, което често е още по-лошо, любов; търсеше нарушения на закона и смут, спомени за неудобство, болка, немощ, слабост. Виждаше всичко онova, което човек иска да забрави, и после приказваше за него.

Ако извадиш късмет, нямаше да ти приказва за теб самия. Ако случайно познаваш някого, с когото той също се е запознал по въпросния начин, и ако това излезе наяве, започваше да ти приказва за *въпросната* личност. Щеше да започне да ти приказва за този мъж или за тази жена, защото ценеше подобна форма на обществена реакция повече и от собственияти гняв към себе си. И очите му, гласът му, хватката му щяха да те държат като хватката на Стария моряк в нещо като полусън; и щеше да го изслушаши докрай и под външното състояние на парализа да се окажеш в шок.

А после той щеше да раздува на другите за тебе.

Такъв си беше Бенедикт Бенедикт. Той най-вероятно не подозираше колко много го мразят, защото тази реакция идваше чак по-късно — след като кажеше „приятен ден“ и си тръгнеше; а трябаше да минат и още няколко часа. Слушателите му оставаха с чувството, че току-що са били изнасилени, а после страхът, срамът и отвращението ги принуждаваха да потиснат спомена и да се мъчат да го забравят. Или пък си го мразеха тайничко, защото Бенедикт беше опасен. С което искам да кажа, че имаше влиятелни приятели.

Той беше обществено животно — това и само това; обичаше вниманието; искаше да му се възхищават; копнееше за публика.

Пък и винаги все някъде си я намираше. Знаеше толкова много тайни, че в замяна на това да ги сподели, го толерираха на много важни места. Беше и богат и с всеки миг ставаше все по-богат.

Времето си вървеше; ставаше му все по-трудно и по-трудно да се запознава с нови хора. Репутацията му се движеше в геометрична прогресия спрямо приказките му и дори склонните да го изслушват предпочитаха да сядат чак в отсрещния ъгъл, да погълнат достатъчно алкохол, за да си загубят отчасти спомените и да се настанят поблизичко до някоя врата.

Причината за изключителното му богатство беше, че притежаваше силата да вдъхва живот и на предметите. На водния свят Кджум рядко се срещат минерали. И ако някой му донесе някакъв образец, Бенедикт го вземаше в шепи, сълзите му рукаха и той казваше къде да копаят, за да се натъкнат на основната жила.

По една-единствена рибка, хваната сред безбрежната водна шир на Кджум, можеше да начертава курса на цяла рибешка прогимназия.

С ридаене можеше да докосне туземско колие от рад-перли и да посочи къде се намира туземното находище на рад-перли.

Местните застрахователни асоциации и кредитни компании си водеха досиета Бенедикт — химикалката, с която човек е подписал договора си, угасналият му фас, пластекс-кърпичката, с която си е попил потта от челото, предмети, оставени на съхранение, остатъци от биопсия или кръвна проба, — така че Бенедикт да може да използва силата си срещу онези, които бягаха по фланга и се измъкваха или пък престъпваха правилата.

Не че той се опиваше от своята власт. Просто ѝ се радваше. Защото беше един от деветнайсетте паранормални в сто четирийсет и деветте обитаеми свята на Галактиката и си го знаеше.

Освен това от време на време помагаше и на гражданските власти, ако решеше, че каузата им е справедлива. Ако не я сметнеше за такава, внезапно губеше силата си, докато нуждата от нея не изчезнеше. Това обаче не се случваше кой знае колко често, защото Бенедик Бенедикт беше хуманист, при това добре платен — беше тествуван в лаборатория и имаше тапия от клиника. Можеше да психометризира. Можеше да вниква в мисловни модели, възникващи извън собствения му череп...

Линкс Риса изглеждаше като плажна топка с брада — тълст патриарх с превръзка на окото, човек, който обича доброто хапване и пийване, простите дрехи и компанията на прости хора; човек, който често се смее с тих и мелодичен глас.

На младини беше успял да оформи най-впечатляващия списък на заловени глави сред агентите, наемани някога от Интерстеларното централно разузнаване. По време на петдесетгодишния си стаж като действащ агент Риса бе изпратил четирийсет и осем души и седемнайсет зловредни форми на живот на онзи свят. Беше един от тримата в Галактиката, отслужили половин век в ИЦР. С правителствената си пенсия си живееше добре — въпреки трите съпруги и ордата внуци; от време на време си спомняха за него и го викаха за консултант. Освен това поработваше допълнително и като мисионер на хонорар. Той вярваше, че всичко живо е едно цяло, че всички хора са братя и по-скоро любовта, а не смъртта или страхът трябва да управляват хорските работи. Дори и когато беше убивал, го беше правил с любов, често отбелязваше той на Сесиите по покой, с уважение и почит към човека, набелязан да умре, и към неговия дух.

Ще ви разкажа за това, как той отново бе призован да се върне от Осанна, Света на Великия и славен пламък на Божествения живот, и да се присъедини към Сандор Сандор и Бенедик Бенедикт, за да открият и заловят Виктор Корго, човека без сърце.

Виктор Корго беше капитан на „Уольби“. Виктор Корго беше главен астрогатор, първи помощник-капитан и главен инженер на „Уольби“. Виктор Корго беше „Уольби“.

Навремето „Уольби“ беше горд стражеви кораб, абаносова отровна гъба, набучена със своите наподобяващи скъпоценни камъни брадавици на бързофазовите проектори. Навремето „Уольби“ обикаляше гордо из границните светове на Интерстел и налагаше уникалната справедливост на Универсалния галактически кодекс там, където нямаше друг закон. Беше време, когато гордият „Уольби“ под командването на гвардейския капитан Виктор Корго скиташе из дълбокия Космос и се бе превърнал в легенда под легендарни небеса.

Ужас за разбойниците и грозните извънземни, страх за нарушителите на Кодекса и таралеж в гащите на лошите навсякъде и навред, Корго и блещукащата му гъбичка (която можеше да изгори цял континент под морското равнище за един-единствен ден) бяха гордостта на гвардията, най-добрите сред най-добрите и каймакът на каймака.

Ала за зла беда Корго се продаде.

Стана подлога...

... предател...

... скапал се герой...

След четирийсет и пет години в гвардията и само около пет години преди да излезе в пенсия, той изгуби целия си екипаж в резултат на много лошо избрания момент за нападение срещу една пиратска крепост на планетата Килш, която можеше и да стане сто и петдесетият обитаем свят в Интерстел.

Полужив, той бе прекосил с пълзене половината от снежните поля на Брилд на главния континент на Килш. В един случаен миг, когато вече дочуваше характерния шум на приближаващата се смърт, се оказа избутан в страни от нейния маршрут, така да се каже, от дрилените, номадско племе на грозни разумни четирионоги, които го замъкнаха в своя бивак, излекуваха раните му, нахраниха го и го сгряха. По-късно с помощта на дрилените той измъкна „Уольби“ и всичките му оръжия и амуниции от бърлогата му на трийсет метра под леда, до която си бе прогорил пътя на идване.

И тъй като нямаше екипаж, се зае да обучава дрилените.

И заедно с дрилените и „Уольби“ нападна пиратите.

Победи.

Обаче не спря дотам.

Не.

Когато разбра, че според Универсалния кодекс дрилените трябва да бъдат изтребени, той предаде собствения си род. Дрилените бяха отказали да ги преместят в никакъв си далечен свят резерват. Бяха предпочели да продължат да обитават бъдещия сто и петдесети обитаем свят в Галактиката (което ще рече, в Интерстел).

Ето защо бе издадена заповедта за унищожение.

Капитан Корго протестира и бе обявен извън закона.

Капитан Корго отправи заплахи и на свой ред беше заплашен.

Капитан Корго се би, биха го, умря, възкресиха го, успя да се измъкне от ареста и стана разбойник.

Взе със себе си и „Уольби“. В дните на стара слава наричаха кораба „Щастливият Уольби“. Сега беше само „Уольби“.

Щом попадна в обсега на лъчите търсачи, а вибрациите проникнаха през ебонитовата му черупка и започнаха да разкъсват плътта му, Корго повика при себе си своите шестима дрилени, погали по козината своята любимка Мала, отвори уста да каже нещо и точно когато думите и сълзите започнаха да се изливат, умря.

— Съжалявам... — бе успял да каже само това...

Обаче му присадиха ново сърце. Старото се беше фибрилирало дотам, че се пръсна на парченца; нямаше как да го поправят. Прибраха го в една стъкленица, а на Корго му сложиха лъскаво антисептично яйце от пулсиращ метал, което се свиваше и разпускаше на разнообразни интервали в зависимост от онова, което му казваха вградените в него компютри, големи колкото семка, за дишането, кръвната захар и секрециите на най-различните жлези. Семките и яйцето му поддържаха живота.

Когато се увериха, че е точно така и така и ще продължи да бъде, му обясниха как ще процедира военният съд и му дадоха най-разнообразни съвети.

Но той не изчака да започне съответният процес. Престъпи клетвата си на офицер и избяга от гвардейския си пост, като взе със себе си и Мала, единствената оцеляла дриленка в цялата Галактика. Другите му петима другари не издържаха научните изследвания върху

характера на вътрешните им органи. А останалите от тяхната раса, естествено, бяха отказали да бъдат преместени.

И тогава човекът без сърце обяви война на човечеството.

Изнасилването на една планета е свързано със значителни разходи. Необходими са огромни бластери, резачи, дълбачи и пречиствачи, за да върнеш един свят кажи-речи до състоянието на първичен хаос и после да извлечеш от него най-съществените му (ще рече, жизнеспособни в комерсиално отношение) съставки. В историческите книги можете да прочетете как в древни времена са ошмулили до голо планетата майка чрез добиване на полезни изкопаеми. Е, приложените тогава грубиянски процеси имат подобен ефект и резултат, но тогава операциите са били от значително по-малък мащаб.

Представете си как за една нощ цъфват сто и петдесет километра Гранд каньон; представете си как хиляди хилядолетия земелогия се връщат обратно само докато окото примигне; представете си всички ледникови периоди на Земята и ги сбийте в един сезон. Това би ви дало приблизителна представа за времетраенето и за ефекта.

А сега си представете и целия вложен труд: мъжете, които копаят, взривяват, режат и кълчат в огромните минни комплекси: не че са прости и необразовани тия мъже, обаче със сигурност са склонни да поемат големи рискове — може би само за година, защото плащаха много пари; може пък и да са кариеристи — пак заради многото пари. Тези мъже, които за една година нападат три свята, които връхлитат тези светове с кораби градове, с минни лагери от космически фургони, се стоварват върху им от небето. Тези мъже идват от цялата обитаема Галактика и носят мощта на оръдията на труда и на палеца, разположен срещуположно на останалите пръсти, носят знаци на Слънчевия феникс на челото си и студа на прекосените от тях пространства в очите си. Те знаят как да накарат куполите на атомите да се разтворят пред тях, да призоват засмукващите вихри хоботи като на торнадо от товарните кораби от другата страна на небето; и го правят абсолютно сръчно и не без стил, традиции, песни и танци на народите и веселба — защото с пот на челото се борят с времето (което е пари), за да спечелят тонаж (който е пари) и да разбият

конкуренцията на пазара (което е важно, доколкото печалбата от един свят влияе върху бъдещите продажби за месеци напред). Тези мъже, които в едната си длан носят пламъка, а в другата — урагана, които кацат заедно със семействата си и цялата си покъщнина, издигат временни метрополии, прилагат магията на изкуството си и си отиват — след като довършат фокуса с изчезването.

Сега, когато имате някаква представа какво става и кой присъства на сцената, ето къде се крие мъчнотията:

Изнасиливането на една планета изисква значителни разходи.

Не ме разбирайте погрешно — печалбите са повече от пропорционални на вложения труд. Само дето могат да са и още по-големи...

Как ли?

Ами... Първо, най-общо казано, използваните тежки машини са съвсем заменяими. Става дума за машините, които домуват в мигрантските метрополии.

Придвижването им е скъпо. Оставането им на едно място не е. Шо се отнася до труд и материали, е по-евтино да се произвеждат нови машини, отколкото да се местят старите — средно две цяло и шест пъти.

Минните предприятия не ги произвеждат (пък и не биха искали); на минните производителни предприятия им харесва да произвеждат нови машини също толкова, колкото и да изгубят старите.

Пък и, разбира се, машините са взети под наем или на изплащане и не са изплатени докрай на финансовите асоциации, защото всяка фискална година протакането с плащанията улеснява срещата с интерстеларните данъчни служби.

Да се зарежат машините би било престъпление — това би било нарушение или на договора за наем, или на Интерстеларния търговски кодекс.

Обаче стават и нещастни случаи...

Често — твърде често, за да са удобни за статистиката...

Там отвън, сред суровите и диви пространства.

После големите застрахователни асоциации правят разследвания и най-накрая въздейхват и се разплащат със собствениците.

... А пък товарните кораби успяват да излязат на пазара предсрочно, защото имат доста по-малко за ремонтиране, товарене и

препращане.

Пести се време, задълженията се посрещат авансово, най-често се уговаря по-добра цена и по този начин се осигурява начален капитал за щурмуването на следващия свят.

Всичко това си е много хубаво. Но не и за застрахователните асоциации. Но какво ли може да се случи на един подвижен Ню Йорк, претъпкан с тежки машини? Ами някои му викат саботаж.

... Други — масово клане... Несанкционирана война... Светкавицата на Корго.

Но е писано, че е по-добре да подпалиш един град, отколкото да ругаеш мрака. Корго не ругаеше мрака... Много често.

* * *

В деня, когато се събраха на Домбек, Бенедик протегна ръка и се усмихна.

— Господин Сандор...

Щом стисна ръката му, усмивката му се обърна наопаки. После изчезна от лицето му. Стискаше изкуствена ръка. Сандор кимна и сведе очи.

Бенедик се обърна към дебелака с превръзката на окото.

— А вие сте Риса?

— Точно тъй, братче. Ще ме прощаваш, ама няма да ти стисна ръката. Религията ми не го позволява. Вярвам, че животът няма нужда от уверения в единството си.

— Разбира се — отговори Бенедик. — Едно време познавах един от Домбек. Беше контрабандист на гnil и се казваше Уортън Уортан...

— Той се присъедини към Великия пламък — рече Риса. — Което ще рече, умря. ИЦР го докопа преди две години. И той се вля в Пламъка при опит да им избяга.

— Така ли? — възклика Бенедик. — Едно време той сам беше пристрастен към гnila...

— Знам. Чел съм му досието във връзка с друг случай.

— На Домбек е пълно с контрабандисти на гnil — обади се Сандор.

— О, така ли? Е, нека да си поприказваме за тоя Корго.

— Да — обади се Риса.

— Да — подкрепи го и Сандор.

— Човекът от ИЦР ми каза, че много застрахователни асоциации са изразили протест чрез представителите си в Интерстел.

— Вярно е — кимна Риса.

— Вярно е — потвърди Сандор и прехапа устна. — Господа, бихте ли имали нещо против да си махна краката?

— Съвсем не — отговори Риса. — Колеги сме и затова при нашите събирания трябва да цари неофициалност.

— Но моля ви — обади се Бенедик.

Сандор се наведе в креслото и натисна съответните бутони. Под бюрото му нещо тупна, след него — и второ. Той се наведе и се загледа в кухите си глобуси.

— Болка ли ви причиняват? — попита Бенедик.

— Да — отвърна Сандор.

— Нещастен случай?

— По рождение.

Риса вдигна една гарафа с кафеникова течност към светлината. Загледа се през нея.

— Тукашна ракия — обади се Сандор. — Бива си я. Прилича на ксими от Бандла, но не можеш да се пристрастиш. Налейте си.

Риса си наля и цяла вечер държа гарафата на една ръка разстояние.

— Корго е унищожител на имущество — обади се Бенедик.

Сандор кимна.

— ... и измамник на застрахователните компании, разрушител на планетарни тела, дезертьор от гвардията...

— ... убиец... — додаде Сандор.

— ... и зоофил — завърши Бенедик.

— ... ъ-хъ... — млясна с уста Риса.

— ... и такъв нарушител на общественото спокойствие, че трябва да бъде открит...

— ... и предаден на Пламъка, за да се пречисти и прероди...

— Да, трябва да го намерим и да го убием — съгласи се Бенедик.

— Двата уреда... Тук ли са? — попита Риса.

— Да, фазовата вълна е в съседната стая.

— А...? — полюбопитства Бенедик.

— Другото е в долното чекмедже на това бюро, вдясно.

— Тогава защо не започнем веднага? — нетърпеливо попита Риса.

— Много добре — кимна Сандор. — Обаче се налага някой от вас да отвори чекмеджето. В кафявия стъклен буркан в дъното.

— Нека аз — обади се Бенедик.

След малко от него се изтръгна мощно ридание. Седеше с гръб към препълнените със светове рафтове и сълзите се стичаха по бузите му. Стискаше в ръце сърцето на Корго.

— Студено, мътно...

— Къде? — попита Риса.

— Малко пространство. Стая? Кабина? Контролни табла... Жужене... Студ и всичко е под някакви адски ъгли... Вибрации... Боли!

— Какво прави? — полюбопитства Сандор.

— ... седи, полулегнал е — кушетка, вързан е за нея. До него нещо космато и спи. Криви... ъгли... всичко... накриво. Боли!

— „Уольби“ в полет — обади се Риса.

— Накъде пътува? — попита Сандор.

— БОЛИ! — изкрештя Бенедик. Сандор дръпна сърцето в ската си.

Бенедик се разтрепери. Избърса очи с опакото на ръцете си.

— Боли ме главата...

— Удари едно — предложи му Риса.

Бенедик го изгълта на един дъх. Второто започна да го отпива на малки гълтъци.

— Къде бях?

Риса вдигна рамене.

— „Уольби“ препускаше нанякъде в бърза фаза, а Корго беше във фазов сън. Бързата фаза е много неприятно изживяване, когато си в пълно съзнание. Усещането ти за разстояние и времетраене се изкривява. Сварил си го в лош момент — упоен и под натиска на континуума. Може би утре ще е по-добре...

— Надявам се.

— Да, утре — обади се Сандор.

— Утре... да.

— Имаше и още нещо — додаде Бенедик. — Нещо вътре в ума му... Там, където преди нямаше слънце, сега имаше слънце.

— Пожарче? — обади се Риса.

— Да.

— Спомен? — предположи Сандор.

— Не. Тепърва възнамеряваше да го направи.

Риса се изправи.

— Ще фазирам ИЦР и ще ги посъветвам да проверят кои светове са били разкопавани напоследък. Имаш ли някаква представа след колко време...?

— Не, това не го знам.

— Как изглеждаше глобусът? С какви континентални конфигурации? — попита Сандор.

— С никакви. Мисълта не беше толкова конкретна. Съзнанието ми се рееше и беше изпълнено предимно с омраза.

— На мен за днес ми стига. Ще опитаме пак...

— Утре. И аз се уморих.

— Тогава вървете да си легнете. Починете си.

— Да, това го мога...

— Лека нощ, господин Бенедикт.

— Лека нощ...

— Спете в сърцето на Великия пламък.

— Надявам се да не е точно там...

Мала изхленчи и се размърда до своя Корго — сънуващ лош сън: те пак се намираха сред огромната снежна равнина на Брилд и тя се опитваше да му помогне да ходи, да върви напред. Но той постоянно падаше и всеки път лежеше все по-дълго, и се надигаше все по-трудно, и тръгваше напред все по-бавно — всеки път. Опита се да напали огън, но снежните дяволи връхлитаха и се вихреха като ледени висулки, падащи от седемте луни, а танцуващите зелени пламъчета загиваха още с раждането си в шепите му.

Най-накрая ги видя на върха на ледената планина.

Трима...

Бяха облечени от главата до петите в пламъци; горящите им глави се въртяха ли, въртяха встриани; после единият се наведе, подуши земята, изправи се и посочи към тях. Те се втурнаха надолу по хълма, следвани от виещи се пламъци — прогаряха пътека, прескачаха преспи и ледени грамади, протегнали ръце напред.

Онези се приближаваха мълчаливо и спираха, за да подуши единият земята, въздуха...

Чуваше вече дишането им, усещаше лъхашата от тях жега...

Само след секунда вече щяха да са тук...

Мала изхленчи и се притисна по-близо до своя Корго.

Бенедик се опитва три дена, стиснал сърцето на Корго като кристална топка — обливаше го със сълзи, мачкаше го толкова силно, че то аха-аха отново да забие. После главата го болеше часове наред — всеки път, след като се сблъскаше с натиска на континуума. След контакта дълго-дълго ронеше едри сълзи — много странно. Преди винаги бе успявал да избегне непосредствената болка; да запомня чуждите болки — там му беше силата, а беше и съвсем различно.

Всеки път, щом докоснеше Корго и тунелът в небето всмучеше мисълта му, го болеше. А през тези три дена докосна Корго единайсет пъти и тогава силата му се изчерпа. Наистина.

Неподвижен като буца черен метал в корпуса на „Уольби“, той се взираше в деветстотин и петдесетте километра пламтяща жарава, нагрята до температурата, при която се калява стоманата; и се чувстваше като парче метал — там, на наковалнята, — което чака чукът отново да се стовари върху му както винаги, да го удря пак и пак и чрез ударите да му придаде нова твърдост; все повече, с всеки нов удар да смачква онова в него, което е слабо, което познава съжалението, угризенията и вината — пак и пак, и пак, и пак, — и да остави само онази корава-корава омраза — като железен ботуш, — която беше жива в сърцето на буцата, в самия него, и изискваше постоянни удари и жар. Запотен и усмихнат Корго снимаше.

Когато един от деветнайсетте известни паранормални в сто четирийсет и деветте обитаеми свята на Галактиката изведнъж си изгуби силата — при това в решителен момент, — става като в старите приказки: един ден незнайна болест поразява принцесата и баша ѝ, царят, свиква всички свои мъдреци и събира най-добрите лекари в царството.

Големият шеф на ИЦР (един вид *rex ex machina*^[1]) постъпи по подобен начин — привика мъдреци и съветници от всевъзможни мисломати и серзиви за поправка на мислите из цялата Галактика, включително и самия Интерстеларен университет на Земята. Но уви! Макар и на всички диагнозата да беше ясна, никой нямаше подържа предложение, което всички засегнати страни да са склонни незабавно да приемат.

- Да бомбардирате таламуса му с бета-частици.
- Хипнотично завръщане в утробата и възстановяване в предтравматичен момент от живота му.
- Още по-силен натиск на континуума.
- Месец и половина на курортен сателит и по два аспирина на всеки четири часа.
- Има една древна операция, нарича се лоботомия...
- Много течности и зелени листни зеленчуци.
- Наемете друг паранормален.

По една или друга причина шефът отхвърли всички тези предложения, а последното в момента просто беше невъзможно. Най-накрая болногледачката на Сандор, госпожица Барбара, уреди набързо въпроса — един следобед тя случайно се озова на верандата, докато Бенедик, който седеше там и си вееше с ветрило, пиеше *ксими*.

— Леле, господин Бенедикт! — възклика тя и се пльосна с цялото си достолепие в стола насреща му. После ливна в *редлонадата* си три пръста *ксими*. — Направо да не очакваш — вие тук! Мислех си, че сте в библиотеката с момчетата и работите по онова строго секретно шушу-мушу, критичния проект, дето му викахте... яхния „Уольби“ ли беше, как беше...

— Както виждаш, не съм — той беше вперил поглед в коленете си.

— Е, понякога е хубаво просто така да се размотаваш. Да поседнеш. Да се поотпуснеш. Да си починеш от това преследване на

Виктор Корго...

— Ама моля ви се — вие не трябва да знаете нищо за това! Проектът е строго секретен, критичен...

— А също и шишшт!, знам. Милият ми Сандор — все приказва насын, при това колко много приказва! Нали разбирате, всяка вечер ходя да му оправям завивките и седя, докато се отнесе в страната на сънищата, горкичкото то.

— Ммм... да. Но все пак ще ви помоля да не говорите за проекта.

— Че защо? Да не би нещо да куца, а?

— Не!

— И защо тогава?

— Заради *мене*, щом искаш да знаеш! Нещо блокирах. Силата не идва, когато я повикам.

— О, колко неприятно! Значи вече не можете да надничате в мислите на хората?

— Точно така.

— Леле Божке! Ами хайде тогава да си поприказваме за нещо друго. Разправяла ли съм ви за онова време, когато бях най-скъпо платената куртизанка на Сордидо V?

Бенедик бавно извърна глава към нея.

— Неее... За *онзи* Сордидо ли ми говориш?

— Ам'че да! Лошата умница Барби, Най-разтропаната на света — тъй ми викаха. Знаете ли, там още пеят балади за мене.

— Да, чувал съм ги. Много стихове...

— Я му пийнете още едно. Едно време бяха изsekли образа ми даже на монета. Сега тя е колекционерска рядкост, разбира се. В цял ръст, телесен цвят. Ето вижте, нося си я на шията на верижка... Наведете се по-близо, верижката е къса.

— Много... много интересно. Ъ-ъ... такова... как стана?

— Ами то се почна със стария Прурия ван Тест, банкера от „Тест импорт-експорт“. Нали разбирате, той от сума ти време си падаше по синтоженски, ама като понатрупа годинките и усетил, че нещо му липсва. Та един прекрасен ден ми изпрати дузина хравиански орхидеи и диамантен жартиер заедно с покана за вечеря...

— И ти, естествено, си приела?

— Много ясно, че не. Е, поне първия път не. Много напираше, да му се не знае.

— И какво стана после?

— Чакайте да си забъркам още една редлонада.

По-късно същия следобед Риса, както си медитираше, се озова на верандата и видя госпожица Барбара. А до нея ридаеше Бенедик.

— Какво е нарушило покоя ти, братко мой? — попита той.

— Нищо! Нищичко! Чудесно е, прекрасно е — всичко! Силата ми се върна — усещам я! — и той избръска очите си с ръкав.

— Благословена да си, добра женице! — Риса сграбчи ръката на госпожица Барбара. — Простите ти съвети излекуваха моя брат по-добре от всичките тия скъпоплатени знахари, докарани тука за сума ти пари. В твоите думи прости се крие добродетел и Пламъкът най-много теб обича.

— Ами благодаря.

— Ела, братко, да се заловим отново за нашето дело!

— Да, хайде!... О, благодаря ти, Лоша умница Барби!

— Недейте да ми викате така!

Очите на Бенедик мигом се замъглиха, щом пое в ръце разбрицаната кръвна помпичка. Той се облегна назад, започна да я гали и от двете страни на носа му се появиха влажни петна, които се разраснаха като охранени амеби, осъществиха митоза и се разляха да изследват околностите на горната му устна.

Той отрони дълбока въздишка.

— Да, там съм.

Примигна и облиза устни.

— Нощ е. Късно е. Примитивна постройка. Кална замазка със сламки в нея... Тъмно е... свети само лампата на машината и осветява...

— Машина ли? — прекъсна го Риса.

— Каква машина? — попита Сандор.

— Проектор. На стената — картини... Свят — голям, изпълва цялата рамка... по света — огнени петна, горе, близо до върха. На три места...

— Бхейв VII! — възклика Риса. — Преди шест дни!

— Десният бряг е ей такъв... А пък левият — ей такъв...

Бенедик описа с показалеца на дясната си ръка линиите във въздуха.

— Бхейв VII — потвърди Сандор.

— Щастлив и едновременно нещастен — трудно ми е да разделя двете неща. Има обаче и вина, но заедно с нея — и радост. Отмъщение... Омраза към хората, към човешките същества... Сега нагласяме проектора, спирате кадъра на внезапно припламване... Ярко! Колко хубаво! Ох, че хубаво! Ще ги научи! Ще ги научи как са заграбва чуждото... Как се избива цяла раса!... Генераторът бръмчи. От време оно е и мирише лошо... Кучето лежи на крака ни. Кракът ни е изтръпнал, но не ни се ще да беспокоим кучето, защото то е най-любимото нещо на Мала — единствената ѝ играчка, другарче, жива кукла, четирикрака... Тя го чеше зад ухото с предния си крайник, а пък то я обича... Светлина се процежда надолу към тях. Виждат се ясно. Бризът е топъл, много топъл и затова сме без риза. Вятърът люлее проснатото пране... Няма нито силово поле, нито стъкла на прозореца... Около проектора бръмчат насекоми — над „горещия свят“ се мяркат силуети на птеродактили...

— Що за насекоми? — попита Риса.

— Можеш ли да надникнеш през прозореца? — попита и Сандор.

— ... отвън има дървета... Ниски са — виждам само очертанията — и като приклекнали. Не е ясно откъде започват стволовете... Листакът е твърде буен, твърде гъст. Отвън е много тъмно. Далеч нататък мъничка луна... На един хълм — нещо такова... — ръцете му описаха ряпа, набучена на обелиск, — ... не съм сигурен колко е далече, колко е голямо, какъв му е цветът и от какво е направено...

— Има ли го в ума на Корго името на това място? — попита Риса.

— Де да можех да го докосна с ръце, щях да го узная, щях всичко да узная. Но по този начин само получавам впечатления... повърхностни мисли. Сега той не мисли за това, къде се намира... Кучето се обръща по гръб и слиза от крака ни — най-после! Тя се чеше по корема, миличката ми черничка... То рита със задния си крак, сякаш има бълхи... размахва опашка. Кучето се назова Дилк. Тя го кръсти така, тя го обича... Прилича на нейните хора. Тях ги убиха.

Мразя хората... човеците. Тя е хората. По-добра е от... Не убива онова, което диша, заради своя egoистична цел, заради Интерстел. По-добри са от хората — моите кончета, приятелите ми, подобри... Едно насекомо каца на носа на Дилк. Тя го пропъждада. С тяло на членчета, два чифта крила, дълго около пет милиметра, отпред — розова топка като патладжан; и бръмчи насекомото — нали ме попита...

— Колко са входовете? — попита Риса.

— Два. По една врата от двете страни на колибата.

— Прозорците?

— Два. На срещуположните стени — където няма врати. През дългия прозорец не мога да видя нищо — от онази страна е твърде тъмно.

— Нещо друго?

— На стената — меч — дълга дръжка, много дълга, за да се държи с две ръце — може би дори по-дълга... три ръце? Четири?... Но острията са къси, две са — дръжката е по средата — и всяко острие е право, двуостро, колкото ръката до лакътя... До него маска от... цветя? Много е тъмно, за да се види. Острията блестят; маската е матова. Но прилича на цвете. Много малки цветченца... Маската има четири страни и формата на хвърчило — с широкия край надолу. Чертите не различавам. Но стърчи доста навън от стената. Мала е неспокойна... Сигурно снимките не ѝ харесват — или може би не ги вижда и ѝ е скучно. Очите ѝ са различни. Сега тя гуши муцунка в рамото ни. Наливаме ѝ питие в купичката. И ние си наливаме. Тя не пие. Гледаме я втренчено. Тя навежда глава и пие. Под сандалите ни — пръстен под, здраво отъпкан. Много малки бели... камъчета?... в него — като прах. Масата е от дърво, естествена... Генераторът кашля. Картината избледнява, после се връща. Търкame си брадичката. Трябва да се избръснем... По дяволите! Няма да се явяваме на преглед, я! Пий — раз, два — няма го! Хайде още едно!

Сандор бе включил визьора си на запис и ту го превърташе, ту спираше; ту превърташе, ту спираше; ту превърташе, ту спираше. Проверяваше световия си хронометър.

— Отвън — попита — Луната накъде се движи: нагоре, надолу или през небето?

— През небето.

— Отдясно наляво или отляво надясно?

— Отдясно наляво. Около четвърт след зенита си е.

— Някакво оцветяване?

— Оранжево с три черни линии. Едната започва около единайсет часа, пресича четвърт от повърхността ѝ, пада право надолу и свършва на седем. Другата започва в два часа и пада към шест. Не се пресичат. Третата е малка буква „с“, обърната с главата надолу, в долния десен ъгъл... Не е голяма — Луната де, — но е много ясна. Облаци няма.

— Някакви съзвездия различаваш ли? — попита Риса.

— ... главата в момента не е обърната нататък, не беше обърната достатъчно дълго към прозореца. Сега някъде отдалече се чува шум... пискливо бъrbорене, почти металическо. Животно. Той си представя дървесно същество с шест крака, половин човешки бой високо, с червениковкафява козина, рядка... Може да върви по земята на два, четири или шест крака. Обаче не ходи много по земята. Гнезди нависоко. Снася яйца. Много зъби. Яде месо. Малки очички, черни — два броя. Големи ноздри. Гадно е, но за хората не е опасно — лесно се плаши.

— Той се намира на Дистен, петата планета от Системата на Блейк — обади се Сандор. — Нощната гледка означава, че е на континента Диденлан. Луната Бабри, която вече отдавна е подминал зенита си, подсказва, че се намира на изток. Джамията тип „мелар“ е знак за селище на мела-мюсюлмани. Мечът и маската като че ли са хортаниански. Сигурен съм, че са донесени от вътрешността на континента. Варовиковите залежи показват, че е близо до Ландеар — мела-мюсюлманска територия. Намира се на река Диета, на северния бряг. Наоколо има гъста джунгла. Дори и онези хора, които искат да се отпуснат, рядко се отдалечават на повече от дванайсет — тринайсет километра от центъра на града — население 153 000; градът се разширява най-малко на североизток заради хълмовете, скалите и...

— Чудесно! Значи ето къде бил! — възклика Риса. — Сега ето как действаме: разбира се, той е осъден на смърт. Мисля, че... — не мисля, а знам! — на втората планета в тази система има бюро на ИЦР — както и да се казваше там планетата.

— Нирер — обади се Сандор.

— Да. Хммм... чакайте да видим... Ще назначим двама агенти за екзекутори. Ще кацнат на североизток от Ландеар, ще влязат в града и ще разберат къде се е установил мъжът със странното четирикрако —

онзи, дето е пристигнал през последните шест дни. После единият от агентите ще влезе в колибата, за да се увери, че Корго е вътре. Ако Корго е там, ще се оттегли веднага и ще даде сигнал на другия, който ще се крие например в гората. Вторият ще даде един откос с осколочни гранати през незашитения прозорец. След това първият агент ще се разположи на безопасно разстояние от североизточния ъгъл на постройката, така че да покрива врата и прозорец. А другият — по същия начин, но на югозапад. Всеки от тях ще носи двеста-канална лазерна субпушка с вибрираща глава... Хубаво! Сега отивам да фазирам Централата. Пипнахме го!

И той изтича от стаята.

Все още с нещото в ръце, Бенедик — ризата му отпред беше подгизнала — продължи:

— Не се страхувай, черна моя. Той е само едно кученце и вие срещу Луната...

След трийсет и един часа и двайсет минути Риса получи и разкодира две отсечени съобщения:

Екзекуторите — по дирите на всичко живо. „Уольби“
отново скочи.

Той облиза устни. Другарите му чакаха доклада; те бяха успели — бяха си свършили работата, бяха действали добре и сръчно. Риса беше онзи, който изтърва плячката.

Той направи знака на Пламъка и влезе в библиотеката.

Бенедик разбра — той ли нямаше да разбере! Ръцете на дребничкия паранормален стискаха бастуна на Риса, а това — само това — беше достатъчно.

Риса наведе глава.

— Ще опитаме пак — съобщи им той.

Силите на Бенедик — трябва да признаем, по-големи от всяко — преодоляха натиска на континуума още седем пъти. Тогава той описа нов свят: голям и гъсто населен, ярък и ослепителен под синьобялото си слънце; навсякъде — жълта тухлена зидария,

неоденебианска архитектура, зелени стъклени прозорци, наблизо — пурпурно море... За Сандор това беше детска игра.

— Светът на Филип — каза веднага той, а след това им съобщи и името на града: — Дел.

— Този път *nie* ще го изгорим — обади се Риса и излезе.

— Християно-зороастряници — въздъхна Бенедик, след като Риса затвори вратата. — Тоя май е развил Пламък-комплекс.

Сандор завъртя глобуса с лявата си ръка и се загледа в него.

— Не че пророкувам — продължи Бенедик, — но се обзала гам три към едно, че Корго пак ще се измъкне.

— Защо?

— Когато е напуснал човечеството, той е станал едновременно и нещо повече, и нещо по-малко от човек. Още не е готов да умре.

— Какво искаш да кажеш?

— Аз държа сърцето му. Той се е предал — във всяка къв смисъл. Сега е непобедим. Но един ден ще се откаже. И ще умре...

— Откъде знаеш?

— ... усещам го... Има най-различни доктори, сред тях — и патологи. Те не са по-долу от другите, но са господари единствено на мрака. *Познавам* хората, мнозина съм познавал. Не претендирям, че знам всичко за тях. Но слабостите им — тях ги познавам.

Сандор завъртя отново глобуса и не каза нищо.

Наистина *изгориха „Уольби“*. Тежко.

Обаче онзи оживя.

Оживя с псуви.

Лежеше в канавката, а светът гореше, избухваше, срутваше се наоколо му. Той псуваше *този свят* — и всички други, и всичко в тях.

После — още един взрив.

И след това — мрак.

* * *

Двуострият хортаниански меч, въртящ се в ръцете на Корго, бе разсякъл първия екзекутор от ИЦР на две още щом онзи застана на вратата. Мала ги бе усетила да се приближават през ветровете, през отворения прозорец.

Вторият рухна, преди да успее да хвърли осколочна граната. Самият Корго също си имаше гвардейска лазерна субпушка и свали онзи, като стреля през стената и през две дървета в посоката, посочена му от Мала.

После „Уольби“ напусна Дистен.

Но той се тревожеше. Как така го бяха намерили толкова бързо? И преди бе имал близки срещи с тях — с мнозина от тях през годините. Но беше предпазлив; затова този път не разбираше какво е пропуснал и как от Интерстел са успели да го открият. Дори и последният му работодател не знаеше къде се намира.

Поклати глава и пое към Света на Филип.

Смъртта е сън, ала без сънища; Корго не искаше това. Постара се много — фазираше ту в плюс, ту в минус в случайни посоки; даде на Мала златен нашийник с радиоприемник и с предавател в закопчалката; в собствения си „пръстен на смъртта“ сложи негов близнак; обърна много пари, оставил „Уольби“ на грижите на един надежден контрабандист в Неприсъединената територия и пое през Света на Филип към Дел-на-морето. Обичаше да плава, харесваше пурпурните морета на тази планета. Нае голяма вила близо до залива Дел — от едната страна бордеи, от другата — Ривиера. Това му харесваше. Все още имаше мечти — не беше мъртъв.

Сигурно насиън чу звук. После скочи в леглото, стиснал в ръка шепата смърт.

— Мала?

Нямаше я. Звукът, който бе чул, беше от затваряне на врата.

Включи радиото.

— Какво става?!

— Пак имам чувството, че ни наблюдават — отговори тя от пръстена. — ... Но само чувство.

Гласът ѝ беше слаб, далечен.

— Защо не ми каза? Връщай се! Веднага!

— Не. Аз се сливам с нощта и мога да се движа без шум. Ще претърся. Има нещо, страх ме е... Въоръжи се!

Той го направи. Щом се придвижи към предната част на къщата, те нападнаха. Побягна. Изскочи през входната врата, но те продължиха да го обстреляват. Зад гърба му беше ад — валеше неспирен порой от хоросан, метал, дърво и стъкла. После адът го обгърна.

Бяха над него. Този път бяха предупредени да не го приближават, а да нападат отдалече. Сега се носеха високо над него, обградени от защитно поле, и изсипваха отгоре му горещи разрушителни реки.

Нешо го удари по главата и по рамото. Той падна и се преобръна. Друго го удари в гърдите, в корема. Скри лице и се претърколи. Опита се да стане, но не успя. Загуби се сред гора от пламъци. Понадигна се, побягна, пак падна, пак стана, пак побягна, пак падна, запълзя, падна отново.

И докато лежеше в канавката, а светът около него пламтеше, избухваше и се рушеше, той прокле онзи свят — и всички други, и всички в тях.

После нещо пак избухна.

И след това — мрак.

Мислеха си, че са успели, затова голяма бе радостта им.

— Нищо — усмихна се Бенедик през сълзи.

Така че този ден празнуваха, на другия — също. Ала не откриха трупа на Корго.

Бяха срутили почти половин квартал и още единайсет обитатели също ги нямаше никакви, тъй че им изглеждаше разумно да приемат, че екзекуцията е била успешна. ИЦР обаче помоли триото да остане заедно на Домбек още десет дни, докато приключат с разследването. Бенедик се засмя.

— Нищо — повтаряше той. — Нищо.

Обаче при хората без сърце има нещо много забавно; телата им не живеят по същите правила като телата на останалите. О, не. Яйцето в неговите гърди беше по-умно и по-хитро от едно просто сърце. Беше център на прекрасна комуникационна система. Самото то беше мъртво, но знаеше всичко за живота около себе си; не беше всесилно, но имаше заложби, каквито не притежава нито едно живо сърце.

Щом по екрана на тялото цъфнаха изгаряния и разкъсвания, то мигом започна да го критикува. Превключи на извънреден режим на работа; превърна се в знаме, трепкащо сред ураган; жлезите откликнаха и заизливаха жизнените си сокове; мускулите затрептяха като докоснати от електрически ток.

Корго само донякъде усещаше нечовешката скорост, с която се движеше през бурята от пламъци и вихъра от строителни материали. Тя го връхлиташе, но тялото му отказваше да възприема болката. Мощното му енергоизлъчване заглушаваше всяакви несъществени външни влияния. Стигна до края на улицата и се строполи, заслонен от един бордюр.

Яйцето пресметна колко струваше акцията, реши, че цената е изключително висока, и взе незабавни мерки да подсигури инвестицията си.

Изпращаше го все по-надолу и по-надолу. В дълбините на субкомата. Човешките същества стандартен модел не могат ей така да решат, че искат да изпаднат в хибернация, да си легнат и готово. Лекарите могат да предизвикат Dauerschlaff^[2] чрез комбинация от лекарства и сложни машини. Но на Корго това не му трябваше. Той си имаше вграден комплекс за оцеляване, който сам си преценяваше какво да прави; и комплексът реши, че трябва да слезе по-дълбоко от обикновената кома, която би позволило едно обикновено сърце. И направи онова, на което едно обикновено сърце не беше способно, докато в същото време поддържаше собствените си функции.

И хвърли Корго в мрака на съня без сънища, на пълната забрава. Защото животът му можеше да бъде спасен само на границата на смъртта — там да укрепне и пак да покълне. За да се приближи толкова до царството на смъртта, тя трябваше да бъде наподобена.

Ето защо Корго лежеше мъртъв в канавката.

Хората, разбира се, са си такива — случи се нещо лошо и се събира навалица.

Онези от Ривиерата се забавиха — трябваше да си облекат най-хубавите дрехи за в случай на катастрофа. Онези от бордите не се забавиха — гардеробът им не беше чак толкова богат.

Обаче един, вече облечен, минаваше наблизо. Наричаха го Зим — по очевидни причини. Някога бе имал и друго име, но вече отдавна го беше забравил.

Прибираще се на зигзаг от салона за зимлак, където бе осребрил пенсионния си гвардейски чек за текущия месец.

Нещо избухна, но той го усети чак след секунди. Измърмори нещо, спря се и много бавно се обърна по посока на тръсъка. И тогава

видя пламъците. Погледна нагоре и съзря реещото се кълбо. В ума му се мярна някакъв спомен, той смръщи чело и продължи да гледа.

След време видя мъжа, който се носеше с фантастична скорост пред адския пейзаж. Мъжът се строполи на улицата. Избухнаха нови пламъци, а после кълбото си тръгна.

Най-накрая впечатленията достигнаха до мозъка му, включи се инстинктът му, че е станало нещастие, и го подкара нататък.

Неуспелите да се заличат синапси, врязани отдавна в мозъка му, запрелистваха страница по страница.

Пълния полеви наръчник на гвардееца за спешна медицинска помощ. Той коленичи до тялото, почервеняло от изгаряния, кръв и оgnени отблъсъци.

— Капитане... — повика той, втренчен в изпитото лице, в затворените черни очи. — Капитане...

Скри лице в шепи. Шепите му се намокриха.

— Били сме съседи... Тука... Ние двамата... И аз да не знам... — долепи ухо до гърдите на другия, ала нищо не се чуваше. — Повален... На палубата моят капитан лежи... Повален... студен... мъртъв. Ние двамата. Да сме били съседи... — захлипа продрано и най-накрая захълца силно. После криво-ляво успокои треперещите си ръце и повдигна клепача на мъртвеца.

Главата на Корго подскочи с пет сантиметра наляво, по-далече от ярките пламъци. Човекът се разсмя облекчено.

— Жив си, кап! Още си жив!

Корго не реагира.

Зим се наведе, напъна се и вдигна тялото.

— „Не местете жертвата“ — така пише в Наръчника. Обаче сега идваш с мене, капитане. Спомних си... Стана, след като напуснах. Но си спомням... Всичко си спомням. Сега си го спомних. Помня... да. Пак ще те убият — ако наистина оживееш... Ще те убият, знам си аз. Значи се налага да преместя жертвата. Налага се... Ех, да не бях се мъглисал толкова... Съжалявам, капитане. Винаги си бил добър с хората, с мен. Яко ни стягаше на кораба, ала беше добър... Старият „Уольби“, щастливият... Да. Ние си тръгваме, убиецо. И то по възможно най-бързия начин. Преди да са пристигнали морбите, да. Помня те... тебе. Ти си свестен човек, капитане. Да, точно така.

И „Уольби“ скочи за последен път според последвалите разследвания на ИЦР. Но Корго продължаваше да живее на границата на съня без сънища, а семенцата в яйцето поддържаха живота му.

След като десетте дни изминаха, Риса и Бенедик си останаха при Сандор. На Сандор никак не му се искаше да си тръгват. Никога досега не му бяха давали работа — харесваше му да бъде обкръжен от колеги, от хора, с които има общи спомени за съвместно свършени неща. На Бенедик му беше противна мисълта да напусне госпожица Барбара — тя принадлежеше към малцината, с които можеше да разговаря и които му отговаряха с охота. На Риса му харесваха тухашната храна и климат и той реши, че жените и внуките могат да си починат малко от него.

Затова решиха да поостанат.

Завръщането от смъртта си е смъртно бавна работа. Реалността танцува с воали и ги хвърля един по един; докато видиш какво има под всички тях, минава много време (ако някога изобщо видиш).

Когато Корго си създаде някаква приблизителна представа за онова под воалите, извика:

— Мала!

... Мрак...

После от дълбините на времето изплува лице.

— Сержант Емил...?

— Да, сър. Тук съм, капитане.

— Къде съм?

— В моята колиба, сър. Вашата изгоря.

— Как?

— Хеликоптер кълбо. С лъч.

— Ами моята... животното ми? Една дриленка...

— Само вас намерих, сър — нямаше никой друг, нищо нямаше. Ъ-ъ... беше кажи-речи преди месец...

Корго се опита да се надигне, не можа, пак се опита и този път донякъде успя. Подпра се на лакти.

— На мен какво ми има?

— Ами фрактури, изгаряния, разкъсвания, вътрешни наранявания... ама вече почти сте се оправили.

— Чудя се как ли ме намериха толкова бързо... пак?

— Не знам, сър. Искате ли малко бульон?

— После.

— Топъл-топъл!

— Добре, Емил, добре. Донеси го.

Отпусна се по гръб и се зачуди.

Чу гласа ѝ. Цял ден дремеше и гласа ѝ също чу насын.

— Корго? Корго? Там ли си? Там... Ръката му! Пръстенът!

— Да! Корго е! Ало! — той го активира. — Мала! Къде си?

— В една пещера край морето. Всеки ден те виках. Жив ли си или се обаждаш от Оттатък?

— Жив съм. В нашийника ти няма никаква магия. Ти как се опази?

— Излизам само нощем. Крада храна от големите къщи със зелените прозорци като врати — за Дилк и за мен.

— Кученцето? И то ли е живо?

— Да. Онази вечер го вързах на двора... Ти къде си?

— Не знам точно... Близо до нас. Няколко пресечки по-нататък.

При един стар приятел съм...

— Трябва да дойда!

— Изчакай да се стъмни. Ще ти обясня как да стигнеш... не. Ще го изпратя да те вземе, моя приятел... Къде е тая твоя пещера?

— Нагоре по брега, зад оная червената къща, дето каза, че била грозна. Има три скали със заострени върхове. Зад тях — тясна пътека; водата стига до нея, понякога я залива. После завиваш, следват трийсет и една мои крачки, а пък скалата стърчи отгоре. Вървиш, вървиш и стигаш до пукнатина в стената — достатъчно е тясна да се промъкнеш едва, но след това се разширява. Тук сме.

— Приятелят ми ще дойде да ви вземе по тъмно.

— Ранен ли си?

— Бях. Но сега съм по-добре. По-късно ще се видим и ще говорим повече.

— Да...

През следващите дни силата му се върна. Играеше на шах с Емил и си говореха за едно време, когато и двамата служеха в

гвардията. Смя се — за първи път от много години, — когато приятелят му му разказа за командирската перука в Голямата патърдия на Сордидо III преди трийсет и кусур години...

Мала си траеше и се занимаваше само с Дилк. От време на време Корго усещаше погледа ѝ, но обърнеше ли се, тя вечно гледаше в друга посока. Осьзна, че никога досега не го е виждала да се държи приятелски с някого. Май беше объркана.

Пиеше с Емил зимлак и двамата пееха — ужасно фалшиво — разни балади...

И един ден му щукна:

— Емил, ти с какви пари живееш?

— Гвардейска пенсия, кап.

— Огън и пламък! Ама ние сме ти изяли хляба на тебе! Храна, лекарства, какво ли не...

— Бях си спестил малко за гадни черни дни, капитане.

— Това добре, но не трябваше да ги харчиш! В ботушите ми са скатани суми си пари! Чакай. Само секунда... ето ги! Вземай!

— Не мога, капитане...

— Не можеш — дръжки! Вземай! Това е заповед!

— Добре, сър, ще ги взема, но вие не трябва да...

— Емил, знаеш ли колко дават за главата ми?

— Знам.

— Доста голяма сумичка.

— Да.

— И тя по право е твоя.

— Не бих могъл да ви издам, сър.

— Въпреки това наградата си е твоя. Даже двойно ти се полага.

Ще ти ги изпратя няколко седмици, след като си тръгна.

— Не мога да ги взема, сър.

— Дрън-дрън. Ще ги вземеш.

— Не, сър. Няма.

— Какво искаш да ми кажеш с това „няма“?

— Че просто не мога да взема тия пари.

— И защо? Какво им има?

— Ами нищо... просто не ги ща. Тия, дето ми ги дадохте за храна и за всичко, ще ги взема. Но само толкова и край.

— О... добре, Емил. Както искаш. Не исках да ти се налагам...

— Знам, капитане.

— Да изиграем ли още една? Този път ти отстъпвам офицер и три пешки.

— Много добре, сър.

— Едно време добре си прекарвахме с тебе, а?

— Можете да се обзаложите, капитане. Тримесечна отпуска на Tay Кит. Помните ли Долината на червената река и онова семейство местни форми на живот?

— Ха! Ами Сигнус VII — пурпурният свят с жените дъги?

— Цели три седмици я чистих от себе си тая боя. Отначало си мислех, че пак е някоя болест. Огън и пламък! Как ми се иска пак да летя!

Корго се сепна.

— Хммм... А бе, знаеш ли, Емил... Може и да се уреди.

— За какво говорите?

Корго довърши движението си.

— На борда на „Уольби“. Той е тук, в Неприсъединените територии, и ме чака. Аз съм капитан, аз съм екипаж — точно сега съм сам-самичък. Е, Мала ми помага, но... Знаеш ли, бих могъл да си взема първи помощник-капитан. Както едно време.

Емил оставил коня, който държеше в ръка, обратно на дъската, погледна нагоре, погледна надолу...

— Н-н-не знам какво да кажа, капитане. Не очаквах такова предложение...

— Че защо не? Един свестен човек ще ми влезе в работа. Много екшън — като едно време. Сума ти пари. И никакви грижи. Искаме три месеца отпуска на Tay Кит — пускаме си заповед и готово.

— Н-н-наистина искам пак да летя в Космоса, капитане, страшно го искам. Но... не, не мога...

— Защо не, Емил? Защо не? Ще е същото като преди!

— Не знам как да го кажа, капитане... Но едно време... такова де, като горяхме, горяхме престъпници — пирати, нарушители на Кодекса, нали ме разбирате. А пък сега чувам, че вие горите... ами просто хора. Не нарушители на Кодекса. Ъ-ъ... такова, най-обикновени граждани. Ами... не мога.

Корго не отговори. Емил премести офицера.

— Мразя ги, Емил — обади се той след малко. — Мразя ги до последния дребосък. Знаеш ли какво сториха на Брилд? С дрилените?

— Тъй вярно, сър. Но те не са били граждани, не са били миньори. Не всички са такива. Последните дребосъци не са такива, сър... Просто не мога. Не ми се гневете.

— Не се гневя, Емил.

— Така де, сър... има и такива, дето нямам нищо против да ги изгоря, без да ме интересува никакъв Кодекс. Обаче не по тоя начин, сър. И само да ми падне, бих ги изгорил без пари!

— Хм!

Корго премести единия си офицер.

— И затова не щеш парите ми?

— Не, сър. Не е заради това. Е, може би донякъде... но само донякъде. Просто не мога да взема пари, задето съм помогнал на някого, когото... съм уважавал и съм му се възхищавал.

— Говориш в минало време.

— Тъй вярно, сър. Аз пак си мисля, че онова, дето ви се е случило, е било много гадно, и онова, дето са го направили с дрилените, също е било много гадно; не е бивало така и... много е ужасно... но не можете да мразите всекиго затова, капитане, защото... онези, дето са го направили, не са всички.

— Те го подкрепиха, Емил — а то си е същото. Само затова пак ги мразя. Пък и хората си приличат. Всичките са еднакви. Сега горя наред, защото всъщност няма значение кого горя. Вината е разпределена по равно. Човечеството е виновно — цялото.

— Не, сър, ще ме прощавате, сър, ама в една толкова грамадна система като Интерстел не може всеки да знае какви ги е намислил другият. Има хора, които са на вашето мнение, има и такива, дето хич не им пушка, а има и трети, дето просто не знаят какво става, но ако знаеха, щяха да направят нещо и то бързо-бързо.

— Ти си на ход, Емил.

— Тъй вярно, сър.

— Знаеш ли, щеше ми се да те бяха повишили, Емил. Имаше възможност. От тебе щеше да излезе добър офицер.

— Не, сър, нямаше да излезе. Много съм мекушав. Щяха да ми се качат на главата.

— Жалко. Но винаги става така. Нали ме разбираш? Добрите са твърде слаби и мекушави. Защо така?

— Де да знам, сър. След няколко хода:

— Знаеш ли, ако можех да се откажа — така де, от горенето — и да се захвана с най-обикновена прилична контрабанда с „Уольби“, щеше да бъде хубаво. На мен щеше да ми дойде добре. И то точно сега. Уморен съм. Толкова съм уморен, дявол да го вземе, че ми се иска да заспя и да спя... о, ами четири — пет — шест години. Да речем, спра с горенето и просто започна да превозвам насам-натам това-онова — тогава би ли постъпил при мен?

— Трябва да си помисля, капитане.

— Ами помисли си тогава. Моля те. Хубаво ще е да си с мен.

— Тъй вярно, сър. Вие сте на ход, сър.

Нямаше как да го познаят по делата му, защото той *наистина* спря да се занимава с горене; нямаше как и някой да го открие, защото в дневниците на ИЦР беше записано, че е мъртъв. Но всичко стана заради изобилното количество ксими и добрата воля на преследвачите.

В навечерието на раздялата след въодушевлението ги налегна носталгия.

Бенедик никога досега не бе имал приятели, не го забравяйте. А сега имаше цели трима, пък се налагаше да ги остави.

Риса бе погълнал suma ти хубаво ядене и пие — и то в добрата компания на прости, осакатени хора, чиито неврози не бяха така завързани като на нормалните; това страшно му харесваше.

При Сандор сферата от човешки взаимоотношения се бе разширила приблизително с една трета и постепенно той бе започнал да се смята поне за почетен член на огромния поток, известен му преди единствено като човечество — или Другите.

Така че както се хранеха, пиеха и си приказваха в библиотеката, се върнаха към преследването. Най-добрият тигър е мъртвият тигър.

Разбира се, не мина много време и Бенедик взе в ръце сърцето. Държеше го така, както ценител държи произведение на изкуството — нежно, с някаква смес от страхопочитание и обич.

И както си седяха там, в стомаха на дундестия паранормален пропълзя някакво странно чувство и започна да се надига бавно като газ. Очите му пламнаха.

- П-п-получавам сигнал — изтърси той.
- Няма начин! — обади се Риса.
- Така е — потвърди Сандор.
- Ама наистина!
- Много ясно — каза Риса. — Той се намира на Дистен, петата планета от Системата на Блейк, в туземна колиба край Ландеар...
- Не — прекъсна го Сандор. — В Света на Филип, в Дел-на-морето.

Разсмяха се: смехът на Риса — дълбоко ръмжене, а на Сандор — задъхан кикот.

— Не — обади се Бенедик. — На път е. На борда на „Уолъби“. Току-що се е включил във фаза и съзнанието му все още е, общо взето, будно. Вози товар кехлибар към системата на Тау Кит, към петата планета — Толмен. После има намерение да си почине в Долината на червената река на третата планета — Кардиф. Освен дриленката и кучето този път с него има и още един човек. Не мога да разчета нищо за него, освен че е пенсиониран гвардеец.

- О, свещена светлина на Великия и славен пламък!
- Да, кораба му така и не го намериха...
- И трупа му — също. А може би *бъркаш*, Бенедик? Може ли сигналите да са от някой друг, от нещо...?
- Не може.
- Сега какво ще правим, Рис? — възкликна Сандор.
- Един неетичен човек би бил склонен да остави нещата така.

Случаят е приключен. *Платиха* ни и ни освободиха.

- Така си е.
- Но само си помислете — когато удари пак...
- ... ще е заради нас. Провалът ще си е наш...
- Да.
- ... и мнозина ще умрат...
- ... а много машини ще бъдат унищожени, много застрахователни асоциации — измамени...
- Да.
- ... заради нас.

— Да.

— Така че трябва да докладваме — предложи Риса.

— Да.

— Лош късмет извадихме...

— Да.

— Но ще е добре да поработим заедно за последно.

— Да. Ще е добре. Даже много добре.

— Толмен, значи, Тау Кит — и току-що се е включил във фаза?

— попита Риса.

— Да.

— Ще се обадя и те ще го причакат там.

— ... нали ви казах — разридан се обади паранормалният. — Не беше готов да умре.

Сандор се усмихна и вдигна чаша в ръката си с телесен цвят.
Имаха още работа.

Когато „Уольби“ стигна до Тау Кит, адът се развиХри. Чакаха го три кораба с пълен екипаж — като самия „Уольби“.

За три дена ИЦР беше завардило цялата система. Нямаше как да събркат абаносовата гъба, щом се появи на екрана. Никаква идентификация не им трябваше.

Първия път лъчите търсачи обаче го пропуснаха и новият първи помощник на „Уольби“ гръмна едновременно с всички оръдия на борда във всички посоки веднага щом алармата зави. Това беше една от малките промени на Корго в командването на стрелбата, наложена от мащаба на операциите му: никакви обезопасителни вериги. Ако беше нужно, корабът се превръщаше в кораб самоубиец: вълк единак, на който изобщо не му трябва глутница. Едно копче и толкова: докоснеш ли го, „Уольби“ се превръщаше в бодливо свинче, набучено с лазери, които промушваха всичко във всички посоки.

Корго се подготви отново да превключи на фаза, но затова му трябваха четирийсет и три секунди.

През това време един оцелял гвардейски кораб го удари два пъти.
И изчезна.

Времето и късметът, които управляват всичко на света и от време на време обичат да минават за съдба, сграбчиха „Уольби“, кученцето,

дриленката, първия помощник-капитан Емил и човека без сърце.

Когато превключи на фаза плюс, Корго не беше определил курс. Нямаше време.

Двета изстрела на гвардейския кораб промениха радикално курса на „Уольби“ и изгориха двайсет и три бързофазови проектора.

„Уольби“ скочи на сляпо и със счупен крак.

Ударът на континуума разтресе екипажа. Корпусът се зае да оправя драскотините по кожата си.

Така продължи трийсет и девет часа и двайсет и три минути — редуваха упоението с бдение и се изреждаха да дежурят, за да разберат дали на контролното табло ще светне предупредителна лампичка. Обаче „Уольби“ издържа.

Никой не знаеше къде са попаднали, а най-малкото един ридаещ паранормален, който — въпреки натиска на континуума и на махмурлука — бе проследил и битката, и всяка вахта на Корго.

Но изведнъж Бенедик разпозна страх.

— Готови се да се изключи от фаза. Ще трябва да го пусна.

— Защо? — учуди се Риса.

— Знаеш ли къде е?

— Не. Много ясно, че не знам!

— Е, ами и той не знае. А ако при тази скорост вземе, че цъфне насред някое слънце или атмосфера?

— И какво? Ще умре.

— Е, точно, де! Натискът на континуума, едно на ръка, си е нещо много гадно. Досега не сме попадали в ума на умиращ човек — мисля, че не бих могъл да го понеса. Съжалявам. Просто не мога. Ако ми се случи, сигурно ще умра и аз. Толкова съм уморен... По-късно ще го проверя.

При тези думи рухна на земята и беше дотук.

И така, сърцето на Корго се върна в бурканата, а бурканът се върна в долното дясното чекмедже на бюрото на Сандор и никой не чу какво отговори Корго на първия си помощник, след като се изключиха от фаза.

— Къде сме?

— Компютърът казва, че сме близо до една пингпонка на име Домбек — планета, незабележителна с нищо. Ще трябва да кацнем там да се потегнем малко — някъде извън отъканите пътища. Трябват ни проектори.

Приземиха „Уольби“ и се захванаха да кърпят черупката му, докато ловците спяха на никакви си осемстотин седемдесет и два километра от тях.

Точно когато подпъхнаха завивките на Сандор, те лъскаха кухината на проекторите.

Когато Риса омете половин калъп шунка, три бисквити, две ябълки и една круша и изпи литър от най-доброто мозелско вино на Домбек, те тъкмо бяха закърпили обшивката на три места.

Когато Бенедик се усмихна — сънуващо Лошата умница Барби, Най-разтропаната на света на младини, — те тъкмо свързаха скъсените електрически вериги.

А Корго се качи на светлинната лодка и потегли към града, който се намираше на петстотин километра оттам, точно когато бледото слънце на Домбек започна да изгрява.

— Той е тук! — Бенедик се втурна с боен вик в стаята на Риса и притича до леглото му. — Той е...

И изгуби съзнание, защото не можеш току-така да му скочиш на Риса, докато спи.

След пет минути се свести на леглото, заобиколен от цялото домочадие. На челото му имаше хладна кърпа, а вратът му като че ли беше скушен.

— Братко мой — обади се Риса, — никога не трябва да приближаваш спящ човек по такъв начин.

— А-а-ама той е тук! — запелтечи Бенедик. — Тук, на Домбек! Дори и Сандор не ми трябва, за да ви го кажа!

— Сигурен ли си, че не си се наквасил твърде много?

— Не, тук е, казвам ви! — той махна кърпата и се надигна рязко.

— Онзи малкия град, Хладенучей... — посочи през стената. — Аз бях там само преди седмица! Познавам го!

— Сънувал си нещо...

— Я си ливни една студена вода на Пламъка! Не съм! Държах му сърцето с ей тези ръце тук и го видях!

Ругатната накара Риса да се намръщи, но той се замисли над подобна възможност.

— Хайде тогава да вървим обратно в библиотеката да видим сега какво ще разчетеш.

— На бас, че ще го разчета!

Точно в този миг Корго си пиеше кафето и чакаше града да се събуди. И обмисляше оставката на първия си помощник-капитан.

— Никога не съм искал да горя никого, капитане. Най-малкото пък гвардията. Съжалявам, но това е положението. Стига ми толкова. Оставете ме тука и ми позволете да си замина за Света на Филип — друго не желая. Знам, че не искахте да става така, но ако продължа да летя с вас, един ден може пак да се случи. И най-вероятно ще се случи. По никакъв начин са ви хванали цаката, а аз *никога вече* не бих могъл да сторя подобно нещо. Ще ви помогна да поправите „Уольби“, обаче после се махам. Съжалявам.

Корго въздъхна и пак си поръча кафе. Погледна към стенния часовник. Скоро-скоро...

— Същият часовник, същата стена, същият прозорец! Точно в това кафене обядвах миналата седмица в Хладенручей! — примигна с навлажнени очи Бенедик.

— Не смяташ ли, че целият онзи натиск на континуума... — подметна Риса.

— Знам ли — обади се и Сандор.

— Как да проверим?

— Звъннете в това кафене, огън да го гори дано, и помолете да ви опишат единствения си клиент! — настоя Бенедик.

— Много добра идея! — кимна Риса.

И се приближи до телефона на бюрото на Сандор. Окончателното решение на Риса беше внезапно като всичко във връзка с този случай:

— Братко Сандор, флаерът ти... Би ли ми го заел?

— Ами да, разбира се. Иска ли питане...

— Веднага ще се обадя в тухашното бюро на ИЦР и ще поискам лазерно оръдие. Заповядано им е да ни сътрудничат, без да задават въпроси, и тази заповед още е валидна. Правата ми на екзекутор

никога не са били отменяни. Излиза, че ако някога искаме да приключим с тази задача, ще трябва да се справим сами. Монтирането на оръдието върху флаера няма да отнеме много време. Бенедик, недей да губиш връзката нито за секунда. Сега той трябва да купува части, да се върне и да ги инсталира. Ти само го дръж под око и ми казвай къде е и какво прави.

— Готово.

— Сигурен ли си, че точно това е правилният начин? — попита Сандор.

— Повече от сигурен...

Когато доставиха оръдието, Корго купуваше нужните му неща. Докато го инсталираха, той ги натовари на леката лодка и потегли. Докато пробваха оръдието, като използваха за мишена един пън, който леля Фей отдавна искаше да разкара, той се издигна във въздуха и се насочи към пустинята.

Докато прекосяваше пустинята, Бенедик наблюдаваше през очите му нижещите се дюни, остри шубраци и стрелкащите се насамнатам зайдофири.

Освен това следеше и контролното табло.

Когато Риса потегли, Мала се разхождаше с Дилк около „Уольби“ и се чудеше дали наистина са приключили с убийствата. Не беше сигурна дали Корго ѝ харесваше също толкова, колкото старият отмъстител. Чудеше се дали тази промяна е трайна. Надяваше се да не е така...

Риса поддържаше радиовръзка с Бенедик.

Сандор пиеше ксимили и се усмихваше.

След известно време Корго се приземи.

Риса летеше над пясъците от противоположната посока.

Започнаха да разтоварват лодката.

Риса ускори.

— Вече съм близо. На пет минути път — предаде той по радиото.

— Значи да се изключвам? — попита Бенедик.

— Още не — дойде отговорът.

— Извинявай, ама нали помниш какво ти казах. Няма да присъствам на смъртта му.

— Добре, оттук го поемам аз — съгласи се Риса.

И ето как, когато той най-после стигна до набелязаната цел, видя край „Уольби“ мъж, куче и едно грозно разумно четирикрако.

Първият му изстрел порази кораба. Мъжът се строполи.

Четириногото побягна и той го изгори. Кучето се стрелна през люка в кораба. Риса сниши флаера за нов удар.

От другата страна на кораба, над която работеше, изтича друг мъж.

Той вдигна ръка и блесна светлина.

Смъртоносният пръстен на Корго бе изстрелял единствения си лазерен заряд.

Лъчът прекоси разстоянието помежду им, проникна през обшивката на флаера, прониза лявата ръка на Риса над лакътя и проби покрива.

Риса изкрешя и забълска по копчетата, а Корго се хвърли в „Уольби“.

Риса пак натисна спусъка — и отново, и отново, и отново; кръжеше над „Уольби“, докато корабът се превърна в тлееща развалина сред море от разтопен пясък.

Той продължаваше да сипе огън над развалината. Най-после се свърза с Бенедик Бенедикт и му зададе един-единствен въпрос.

— Нищо — дойде отговорът.

После Риса обърна флаера и пое обратно. Превключи на автопилот и отвори пакета за първа помощ.

— ... и тогава той се втурна да задейства оръдията на „Уольби“, обаче аз ударих пръв — разказваше Риса.

— Не — възрази Бенедик.

— Какво значи твойто „не“? Че нали аз бях там?

— И аз. Трябваше да усетя какво му е.

— И?

— Той влезе заради кученцето, Дилк. Прегърна го и каза: „Съжалявам.“

— Както и да е. Сега е мъртъв, а мисията ни е приключена. Край — обади се Сандор.

— Да.

— Да.

— Тогава да пием за добре свършената работа, преди да се разделим завинаги.

— Да.

— Да.

Така и направиха.

Макар от „Уольби“ и от капитана му да не бе останало много, ИЦР със сигурност идентифицира изкуственото сърце, което, когато го намериха, все още биеше на пресекулки сред горящите отломки.

Корго беше мъртъв и това беше краят.

Той трябаше да знае с кого си има работа и да се обърне към съответните власти. Как да победиш човек, който може да проникне с шперц в ума ти, човек, затрил четирийсет и осем души и седемнайсет зловредни форми на живот, и човек, който познава и най-забутаната уличка в Галактиката?

Не му трябаше да се захваща със Сандор Сандор, Бенедик Бенедикт и с Линкс Риса. Трябаше, трябаше да се сети.

Зашпото истинските им имена, разбира се, са Тисифона, Алекто и Мегера. Фуриите. Изникинали от Хаоса, те носят отмъщение; носят неприятности и беди за онези, които излизат извън закона и напускат правия път, които се борят със светлината и насиливат живота, които си присвояват силата на Пламъка и я размахват като жезъл светкавица в двете си твърде смъртни ръце.

---

[1] „Цар от машина“ (букв. от лат.); по аналогия на *deus ex machina* (бог от машина), похват в древногръцката трагедия. — Б.р. ↑

[2] *Dauerschlaff* (нем.) — продължителен (хиберационен) сън. — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.